

Nagyböjt V. vasárnapja – 2014. április 6. – A év

Az első alkalommal hatéves volt, amikor meglátta a zöld kaput. Egy hosszú, rozoga fal kellős közepén állt. Lenyomta a kilincset, belépett és egy csodálatosan szép kertben találta magát. Órákig játszott a tisztásokon, a fák és virágok között, hallgatva a madarak énekét, rácsodálkozva a szebbnél-szebb, szelíd állatokra. Amikor kilépett a kapun, vissza a szürke városba, szinte azonnal visszavágyott a kertbe. Azonban amikor megfordult, a kapu már nem volt ott. Hiába mesélte el otthon lelkendezve az élményét, senki nem hitt neki. Ő maga is kételkedni kezdett, hogy nem hogy álmódott-e csupán? Eltelt tíz év, amikor újra hirtelen meglátta a falat és a kaput, amit azóta sem felejtett el. Megmerevedett a kapu előtt és hatalmas vágyat érzett, hogy belépjen. Akkor azonban már ő volt az iskola eminens tanulója. Nem, nem késhet el az iskolából! Majd hazafelé benéz a kertbe. Továbbstietett az iskolába. Hazafelé azonban nem találta meg a kaput, még a falat sem. Ismét évek teltek el. Épp az egyik legfontosabb egyetemi záróvizsgájára igyekezett, amikor hirtelen ismét ott állt előtte a fal és a kapu. Jaj, éppen most! – sóhajtott fel. Nem, nem lehet! Le kell tennem ezt a vizsgát. Azzal szinte erőszakkal elfordította a fejét a kapuról. A vizsga sikerült, s utána még sok-sok minden. Az egykori fiú sikeres ügyvéd lett, majd a város egyik képviselője, aki a polgármesteri címre is pályázott. A kert utáni vágyakozás azonban nem szűnt meg a szívében. Egy nap, hosszú évek után, hirtelen újra meglátta a falat és a kaput. Csakhogy éppen befolyásos politikusok társaságában sétálgatott. Nem, nem! Örültnék néznék, ha most hirtelen belépne a kertbe és eltűnne! Ezt nem kockáztathatja meg! Fájó szívvel ellépett a kapu előtt. Ahogy egyre idősebb lett, mindjobban vágyakozott a kert után. Sikerei, amiket az életben elért, meg sem közelítették annak az egykori, gyermekkori élménynek a szépségét, örömét. Élete utolsó évtizedeiben végül mindent feladott, és semmi másra nem pazarolta az idejét, minthogy azt a falat és azt a kaput keresse. Hiába járta azonban naphosszat a várost egyre nehezülő, egyre fáradtabb léptekkel, a kaput nem találta meg soha többé.

Ez a történet gyönyörűen szemlélteti a különbséget, amiről Szent Pál a mai szentleckében beszél: a test szerinti élet és a lélek szerinti élet között tátongó szakadékot. Az ember olykor átérzi a lélek szerinti élet békéjét és örömét, például amikor bele tud csöndesedni mélyen az imába, vagy amikor a templom ünnepélyes légkörében igazi hittel átéli egy-egy szertartás szépségében Isten jelenlétét. Azonban a földi életre, a testi életre egyre jellemzőbb rohanás, anyagiasság és sikerközpontúság egyre kevesebb időt hagy az ember számára a lélek szerinti élet megtapasztalására. A tragédia pedig az, hogy noha az emberből soha sem irtható ki teljesen a vágy az igazi otthona, Isten Országá iránt, mégis annyira elhanyagolhatja, elnyomhatja azt önmagában, hogy végül elveszíti. Nem érzékeli már önmagában, mire is, Kire is vágyakozik szíve legmélyéből!

A Lázárt gyászoló zsidók így pusmogtak maguk között a későn érkező Jézust meglátva: „Ő, aki visszaadta a vak látását, nem akadályozhatta volna meg, hogy meghaljon?” Jogos kérdés .... Annyi-annyi beteget meggyógyított! És éppen Lázárt nem, a barátját, aki testvéreivel együtt közel állt a szívéhez? Miért? Azonban ha jól belegondolunk, tényleg nem történhet az emberrel semmi jobb, mint hogy itt, ebben a földi világban kelljen élnie egy örökkévalóságon keresztül? Ha megkérdeznénk egy-egy sokat szenvedő, idős, beteg hozzátartozónkat, barátunkat, akihez persze mi szívből ragaszkodunk, hogy szívesen éli-e ezt az életet a végtelenségig, vajon mit válaszolna erre? Vagy olyan még soha nem fordult elő vajon, hogy egy-egy temetés alkalmával az esetlegesen egekig magasztalt „példás édesapáról vagy tökéletes feleségről” éppen a legközelebbi hozzátartozói ne gondolták volna azt, hogy ez bizony azért mégsem egészen igaz? Fájdalmas ugyan az elveszítése, hiszen sok jó is volt benne, de ugyanakkor mégsem szerettük volna egy örökkévalóságon keresztül szenvedni a rigolyáit, a romboló, súlyosan megterhelő bűneit, szenvedélyeit!

Bizony, kedves testvérek, ha a „test szerint való élet”, vagyis a bűnök által megrontott és szenvedéssel megterhelt élet tartana örökké, nem szűnne meg soha, azt biztosan nem úgy élnénk meg, mint az isteni szeretet és jószág jelét! Jézus jobbat akar nekünk. Nem ebben a földi életben akar megtartani minket, amelyben sajnos kisebb-nagyobb mértékben minden ember megtapasztalja az Istentől való távollét fájdalmát, hanem egy másik, egy igazabb életre akar feltámasztani a „testi életet” lezáró halál után. Ez pedig nem más, mint a Krisztus Lelke által kapott új élet, amely már itt a földön jelen lehet, bontakozhat bennünk, de mégsem teljesedhet ki akadálytalanul! Akik ismerik Jézus evangéliumát és hisznek benne, azok újra és újra bepillantást nyerhetnek már itt a földön Isten kertjébe, ami majd igazi otthonuk lesz. Azonban ahhoz, hogy ne kelljen soha többé elhagyniuk ezt a kertet, ki kell lépniük ebből a jelen világból, ami a bűn miatt már megszűnt Paradicsom lenni. A hívő emberben az imádság, az Istennel való találkozás az ünnepekben és a testvéri szeretet gyakorlásában ébren tartja a várakozást az Isten Országára. Éppen ezért az elkerülhetetlen halált – noha nem tudja kivonni magát annak fájdalma és sötétsége alól – mégis elsősorban hazaérkezésként, az Istennel való teljes egyesülés lehetőségeként fogja fel.